

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 417/2020-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Pezinok č. k. 6 C 32/2013-228 z 28. augusta 2019 a uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 7 Co 224/2019-237 z 30. októbra 2019 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 32/2013 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 6 C 32/2013-228 z 28. augusta 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 Co 224/2019-237 z 30. októbra 2019 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 32/2013 (ďalej len „napadnuté konanie“). Ústavná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 21. júla 2020.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a predovšetkým z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom napadnutého konania na strane žalobcu vedeného pred okresným súdom na základe návrhu podaného 2. februára 2012, ktorým sa domáhal proti žalovanému zaplatať istiny s príslušenstvom. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom z 25. mája 2017, ktorým žalobe čiastočne vyhovel. Na základe podaného odvolania krajský súd rozsudkom sp. zn. 7 Co 301/2017 z 27. marca 2019 rozsudok okresného súdu v napadnutom prisudzujúcom výroku potvrdil, zmenil výrok o trovách konania tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 48 % a vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Proti rozsudku krajského súdu z 27. marca 2019 podal sťažovateľ 9. augusta 2019 dovolanie a zároveň požiadal o odpustenie zmeškanej lehoty na podanie dovolania.

Okresný súd napadnutým uznesením z 28. augusta 2019 rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa o odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania zamietol. Sťažovateľ podal 30. septembra 2019 proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že odvolanie ako neprípustné odmietol. Sťažovateľ podal 14. januára 2020 proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 8 Cdo 24/2020 z 31. marca 2020 tak, že dovolanie ako neprípustné odmietol.

3. V súvislosti s namietaným porušením práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že okresný súd jeho žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania arbitrárnym napadnutým uznesením *„svojvoľne a nedobromyseľne v dôsledku prílišného formalizmu a tendenčného konania zamietol, proti tomuto uzneseniu svojvoľne nepripustil odvolanie.“*. Podľa sťažovateľa rozsudok krajského súdu mu bol doručený 24. mája 2019 a o odpustenie zmeškania lehoty požiadal z dôvodu, že v období od 8. júla 2019 do 29. júla 2019, teda v čase počas plynutia zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie dovolania, absolvoval nariadenú kúpeľnú liečbu. Okresný súd a následne ani krajský súd však jeho argumenty nezohľadnili a neumožnili mu *„možnosť využiť celú dvojmesačnú zákonnú lehotu na podanie dovolania“*, čím mu bola odňatá možnosť riadne konať pred všeobecným súdom.

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Podľa sťažovateľa napadnuté konanie *„trvá od 02.02.2012, teda viac ako 8 ROKOV a 6 MESIACOV“*, pričom ide o vec, ktorá je po právnej a skutkovej stránke jednoduchá. Stav právnej neistoty trvá aj v čase podania jeho ústavnej sťažnosti a podľa jeho názoru k zbytočným prietahom došlo predovšetkým *„postupom a arbitrárnymi nepresvedčivo a neracionálne odôvodnenými rozhodnutiami“* okresného súdu, ktorý *„nekonal vo veci s urýchlením... porušoval právo rovnosti, neposkytol ochranu slabšej strane...“*.

Sťažovateľ, odkazujúc na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), zastáva názor, že v napadnutom konaní došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

5. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, označené rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu zrušil a vrátil vec sťažovateľa na ďalšie konanie a rozhodnutie, prikázal okresnému súdu konať v napadnutom konaní a priznal tiež sťažovateľovi náhradu trov konania, ako aj primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 7 000 €.

II.

Relevantná právna úprava

6. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon

č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

10. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným

prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

12. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach a záväzkoch.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie veci ústavným súdom

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým rozhodnutím krajského súdu boli porušené jeho základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie, keď súdy neuznali jeho

argumenty a jeho žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania nevyhoveli. Sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zdôrazňuje celkovú dĺžku konania.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým rozhodnutím krajského súdu

18. Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 124 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene [§ 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde]. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, II. ÚS 695/2014, III. ÚS 589/2017, I. ÚS 122/2019).

19. Ustanovenie § 357 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Civilný sporový poriadok“) taxatívne vypočítava uznesenia súdu prvej inštancie, proti ktorým je prípustné odvolanie.

Uznesenie súdu prvej inštancie o odpustení/neodpustení zmeškanej lehoty však nepatrí medzi taxatívne uvedené uznesenia, proti ktorým je odvolanie prípustné.

20. V posudzovanej veci je zrejmé, že sťažovateľ napriek tomu, že bol napadnutým uznesením okresného súdu poučený, že proti rozhodnutiu o zamietnutí žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty nie je odvolanie prípustné, podal odvolanie. Krajský súd jeho odvolanie ako neprípustné v zmysle Civilného sporového poriadku odmietol. Sťažovateľ následne podal aj dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, avšak dovolanie bolo uznesením najvyššieho súdu z 31. marca 2020 ako procesne neprípustné odmietnuté

(sťažovateľ uznesenie najvyššieho súdu ústavnou sťažnosťou nenapadol, pozn.) z dôvodu, že bolo podané proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré sa týkalo žiadosti o odpustenie lehoty na podanie dovolania, pričom takéto rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

21. Ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že napadnuté uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 23. septembra 2019 a napadnuté rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 26. novembra 2019.

Pokiaľ sťažovateľ odvodzuje lehotu na podanie ústavnej sťažnosti od doručenia uznesenia najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania (čo ale v ústavnej sťažnosti netvrdil), ústavný súd uvádza, že táto konštrukcia je mylná.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 23. júla 2020, teda celkom zjavne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu a napadnutému rozhodnutiu krajského súdu.

22. Vyčerpanie opravných prostriedkov podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré je predpokladom prípustnosti ústavnej sťažnosti, sa vzťahuje len na tie opravné prostriedky (riadne aj mimoriadne), ktoré právne predpisy sťažovateľovi na ochranu jeho práv priznávajú. Len včasné vyčerpanie opravných prostriedkov, ktoré je sťažovateľ zákonom oprávnený osobne uplatniť, možno považovať za účinné v tom zmysle, že sú spôsobilé zabezpečiť jeho súdnu ochranu (II. ÚS 276/2019). V súvislosti s týmto právnym názorom ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej opravným prostriedkom, ktorým je podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde podmienená prípustnosť ústavnej sťažnosti, nemôže byť každý v zákone predvídaný opravný prostriedok, ale iba taký, po podaní ktorého sa rozvinú procesné vzťahy v príslušnom konaní, ktoré vedú k prerokovaniu a rozhodnutiu vo veci samej (m. m. II. ÚS 77/06, IV. ÚS 547/2012, II. ÚS 198/2020).

23. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie najvyššieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím dvojmesačnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti

podľa § 124 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03, II. ÚS 103/09). Nepripustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať (IV. ÚS 163/2018).

24. Sťažovateľ podal odvolanie proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vo veci žiadosti o odpustenie zmeškanej lehoty, hoci Civilný sporový poriadok možnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu nepripúšťa. Sťažovateľ následne podal aj mimoriadny opravný prostriedok, teda dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu krajského súdu, pričom nešlo o rozhodnutie vo veci samej ani rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade sťažovateľa nemožno hovoriť o riadnom vyčerpaní opravného prostriedku, a preto nemožno lehotu na podanie ústavnej sťažnosti počítať od momentu, keď bolo sťažovateľovi doručené rozhodnutie najvyššieho súdu o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku, ale už od momentu, keď napadnuté uznesenie okresného súdu (uznesenie o zamietnutí žiadosti o odpustenie zmeškania lehoty na podanie dovolania) nadobudlo právoplatnosť.

25. Zmyslom lehoty na podanie ústavnej sťažnosti je fixácia právnej istoty, a to proti všetkým účastníkom pôvodného konania. Z uvedených okolností vyplýva, že v predmetnej veci bolo takpovediac prerušené spojenie medzi napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým rozhodnutím krajského súdu a ústavnou sťažnosťou. Prerušenie tohto spojenia spočíva v podaní neprípustného odvolania a podaní dovolania, ktoré bolo ako neprípustné odmietnuté.

26. Na základe uvedeného ústavnému súde pri predbežnom prerokovaní nezostala iná možnosť, len odmietnuť túto časť ústavnej sťažnosti namietajúcu porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu a napadnutým rozhodnutím krajského súdu podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako návrh podaný oneskorene.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním okresného súdu

27. Sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti domáhal vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní z dôvodu, že konanie trvá viac ako 8 rokov.

28. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru ESĽP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

29. Zjavne neopodstatneným návrhom je návrh, ktorým sa namieta taký postup orgánu verejnej moci, ktorým nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval označené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (napr. II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 298/06).

30. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Ochrana základnému právu na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako i právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sa v konaní pred ústavným súdom poskytuje len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany k porušeniu označených práv ešte mohlo dochádzať alebo porušenie v tom čase ešte mohlo trvať (napr. IV. ÚS 102/05, IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 518/2014, II. ÚS 176/2019). Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola

ústavnému súdu doručená, už nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. II. ÚS 55/02, IV. ÚS 223/2010, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018). Tento právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z ESĽP z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63).

31. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

32. Reflektujúc uvedené východiská svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, ktorou namieta postup okresného súdu v napadnutom konaní, v čase, keď bolo konanie o návrhu sťažovateľa na zaplatenie istiny s príslušenstvom v merite veci už právoplatne skončené, a to nadobudnutím právoplatnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 32/2013 z 25. mája 2017 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7 Co 301/2017 z 27. marca 2019 (citované rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 10. mája 2019).

33. Z ďalších zistení ústavného súdu vyplýva, že aj v dovolacom konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 8 Cdo 24/2020 už bolo v čase podania ústavnej sťažnosti vydané rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa (uznesenie z 31. marca 2020), a tým aj odstránená právna neistota sťažovateľa.

34. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. podľa čl. 38 ods. 2 listiny a právo podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru, keďže napadnuté konanie vedené okresným súdom bolo v tom čase už skončené. Táto skutočnosť v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

35. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

36. Pretože ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu